

**55 URNES**

**PER LA**

**LLIBERTAT**




Barcelona, 20 de setembre, concentració davant de la seu de la CUP





Barcelona, 21 d'octubre, manifestació a l'avinguda Diagonal contra les detencions de Jordi Cuixart i Jordi Sànchez





**Dels fets de l'1 d'octubre en podem fer diverses lectures, diferents interpretacions i, segons la ideologia de cadascú, molt variades valoracions. Però, per sobre de tot, hi ha un fet que només es pot interpretar d'una manera, a menys que es faci des del cinisme i falsejant la realitat: el poble de Catalunya, amb la voluntat de fer un referèndum, va treballar unit de manera incansable per aconseguir un objectiu: poder votar i expressar el seu desig d'aconseguir, o no, la independència i amb ella la república.**

**Voluntaris, gent compromesa, ciutadans que volien exercir el seu dret, no només van fer possible que aquell dia les urnes arribessin al seu destí, sinó que es van organitzar per defensar les votacions, van matinar, van aguantar el mal temps, es van autoplanificar i quan va arribar el moment van defensar amb convicció allò que sabien que era el seu dret.**

**L'exposició «55 urnes per la llibertat» ens mostra com aquest esperit, aquest compromís dels ciutadans que, amb convicció, defensen la llibertat i la república, continua viu i la lluita per fer sentir la seva veu arriba a tots els camps d'expressió.**

**De manera desinteressada i amb l'objectiu de fer conèixer la repressió i l'autoritarisme que vol impedir el dret d'un poble a decidir, tots els participants en aquesta exposició (artistes, autors dels textos, dissenyadors, fotògrafs, traductors, comissaris i tots els col·laboradors) han fet visible la seva veu, la seva expressió artística, la seva professionalitat, els seus coneixements per aconseguir que la violència exercida sobre un poble el dia 1 d'octubre no quedi mai en l'oblit.**

**Cadascun dels creadors ha transformat una urna, com les que es van utilitzar aquell dia, en una obra que expressa de manera diversa, però sempre potent, tot allò que l'artista com a ciutadà ha volgut comunicar i fer conèixer, convertint d'aquesta**

manera l'exposició que les agrupa en una expressió per a la reclamació de la llibertat.

Són 55 les obres exposades, però sabem del cert que podrien haver estat moltes més. Així ho han expressat als organitzadors, que han hagut de limitar el nombre d'obres per fer viable la seva presentació. Aquest fet ens demostra l'amplitud del crit que es vol fer sentir arreu.


Un poble que s'expressa amb aquesta força, amb aquesta convicció, que no dubta a oferir de manera desinteressada el seu treball i el seu esforç per fer sentir la seva veu, que fins i tot proposa que els beneficis que es puguin generar per la venda de la seva obra es destinin a ajudar als afectats per la repressió, és un poble que no es pot fer callar com ho pretenen fer.

La riquesa creativa de les peces exposades, la gran varietat d'expressions sorgides al voltant d'un mateix objecte —la bellesa en uns casos, la contundència en altres, la poètica, la simbologia, la indignació, la tristesa però també l'esperança i la seguretats del camí fet— són algunes de les potents aportacions d'aquesta exposició, que amb la seva força expressiva esdevé una petita mostra del nostre tarannà i la nostra cultura.

«55 urnes per la llibertat» ens demostra com la unió de les diferents veus, l'energia creativa de cadascú crea una sinergia plena de força que és l'expressió d'un poble que no vol que s'oblidi la seva lluita i vol fer-se escoltar.

**CARLES PUIGDEMONT**

130è president de la Generalitat de Catalunya



L'exposició «55 urnes per la llibertat» mostra el treball de cinquanta-cinc artistes de Catalunya, des del nord al sud, que amb la seva creació volen fer visible un crit i un compromís. La força de la unió de la seva creativitat és l'expressió d'una societat que, pacíficament, demana, des de fa anys, poder exercir el seu dret de vot i que ha observat, astorada i indignada, com la voluntat de fer sentir la seva veu s'ha pretès trencar amb la força dels cops.

Per a molts era impensable que en el nostre entorn geogràfic, Europa, i al segle XXI, es donaria el cas que sota el pretext d'unes lleis es justificués la utilització de la força per limitar els anhels d'una part d'un poble que volia fer sentir la seva veu.

Es fa molt difícil d'entendre —i impossible d'acceptar— que la força policial servís per reprimir, amb violència, la intenció d'un poble pacífic d'expressar la seva opció a través del vot.

Els fets de l'1 d'octubre quedaran a la memòria col·lectiva com una vergonya per a la democràcia, més enllà de l'opció particular de cadascú. Les urnes, objectes de plàstic xinès, materialitzen tota la dimensió èpica d'aquesta jornada electoral. Vingudes, segons diuen, de la Maternitat d'Elna i vehiculades per milers de braços anònims i invisibles, han estat el Graal per a una bona part de la societat catalana. Buscades i perseguides per les policies del regne d'Espanya, han aparegut miraculosament a les primeres hores del dia en cada poble català. Protegides i defensades per demòcrates a favor —però també en contra— de la independència de Catalunya. Les urnes són el símbol de l'1 d'octubre.

En aquest context social, els artistes com a ciutadans testimonis de la història i les seves relacions, i element d'anàlisi de la vinculació de l'ésser humà i el seu entorn, posen la seva creativitat com a crit d'alarma sobre el que ha succeït, i fan denúncia del dèficit democràtic per reclamar que els fets de l'1 d'octubre no es repeteixin mai més.

**Cadascun dels artistes ha disposat d'una de les urnes del referèndum de l'1-O i ha creat la seva obra per tal de fer aquesta denúncia. Tots els artistes han mostrat el seu compromís pel dret a la democràcia i pel dret a decidir, i cedeixen el seu treball a la caixa de solidaritat per ajudar les famílies dels presos i per a la defensa ciutadana de la democràcia.**

**Aquest treball col·lectiu pren una dimensió plena de força on cada obra, amb tota la seva expressió, esdevé part d'un engranatge de denúncia i de desig de fer conèixer al món uns fets que no haurien d'haver succeït.**

**Les imatges de les fotografies que acompanyen l'exposició són testimoni potent de les situacions viscudes. Són mostra d'una realitat que hauria de ser impensable però que ha esdevingut certa.**

**La implicació desinteressada de tots els participants ha fet possible una mostra que ha pres forma gràcies a l'esforç d'artistes de diferents tendències, diferents generacions, provinents des de les Terres de l'Ebre fins a París, tots junts per arribar a un mateix objectiu, com ho van fer tots aquells voluntaris que van fer realitat l'1 d'octubre.**

**Una xarxa de competències s'ha mobilitzat per acompanyar l'exposició: els autors dels textos, especialitzats en àmbits diferents, els dissenyadors, que han creat el catàleg i que han donat forma a l'exposició, i tots els que han contribuït amb el seu esforç i compromís a fer possible el projecte i donar a conèixer la situació catalana denunciant la repressió, la presó, la persecució i la manca de llibertat.**

**ESTEVE SABENCH I FINA DURAN**

Comissaris de l'exposició

**Franc Aleu**  
**Nora Ancarola**  
**Miquel Arnaudès**  
**Biel Barnils Carrera**  
**Jacque Barral**  
**Núria Batlle**  
**Pere Bellès**  
**Fabien Boitard**  
**Danièle Busquet**  
**Tom Carr**  
**Francesca Caruana**  
**Pascal Comelade**  
**Roger Cosme Esteve**  
**Joël Desbouiges**  
**Quim Domene**  
**Philippe Domergue**  
**Pep Duran Esteva**  
**Ignasi Esteve i Bosch**  
**Joan Fontcuberta**  
**Marc Fourquet**  
**Gabriel**  
**Jesús Galdón**  
**Jordi Isern**  
**Salvador Juanpere**  
**Emmanuelle Jude**  
**Patrick Jude**  
**BKB**  
**(Brigitte Kühlewind-Brennenstuhl)**

**Delphine Labedan**  
**Lola Lasurt**  
**Antoni Llana**  
**Anna Llimós**  
**Francesca Llopis**  
**Assumpció Mateu**  
**maro (Odile Marot)**  
**Enric Mauri**  
**Carme Miquel**  
**Pere Noguera**  
**Gilles Olry**  
**Frederic Perers**  
**Enric Pladevall**  
**Xevi Prat**  
**Jaume Ribas**  
**Antònia Ripoll**  
**André Robèr**  
**Dolors Rusiñol Masramon**  
**Esteve Sabench**  
**Gerard Sala**  
**Carme Sanglas**  
**Claret Serrahima**  
**Servand Solanilla**  
**David Torrents & Jacqueline Molnár**  
**Francesc Torres**  
**Montse Vendrell**  
**Christian Vila**  
**Marga Ximenez**

**Fotografies: Robin Townsend**



# FRANC ALEU

Barcelona, 1966

**«En mesón Felipe, quien no paga... cobra!»**

**Febrer 2018**

Tècnica mixta, vara de castanyer, vots i urna  
48 x 45 x 34 cm. Vara: 70 x 5,5 cm

Sovint penso que s'ha de ser comprensiu amb qui demostra no tenir prou intel·ligència per afrontar les situacions adverses. Espanya n'és un cas clar. No han tingut ni reflexos ni recursos per conduir de forma intel·ligent l'intent de fugida de la seva principal font d'ingressos.

Estan terroritzats.

Veuen com se'ls en va la dona a qui maltracten.

En pagaran les conseqüències.

Són víctimes de la seva pròpia por. Nosaltres, som víctimes de les seves garrotades.

Cal veure que la situació ens és clarament favorable a mig termini.

Han fet ús de l'últim recurs de què disposen, incloent-hi el seu rei.

Res podran fer, però, davant un poble unit, alegre i combatiu.

Objectivament són ells qui viuen en la seva pell la seva desgràcia.

Han deixat enrere la il·lusió «transicional» de con-

vertir-se en un país democràtic, just i amb valors de futur de país civilitzat.

Han caigut al pou d'on volien sortir. Tornant al franquisme amb les armes d'avui, mitjans de comunicació comprats, un exèrcit de funcionaris disposats a tot per no perdre la mamella, i un sistema judicial que fa pena. Han liquidat la llibertat d'expressió i empresonat els nostres escollits.

El que pretén ser una humiliació se'ls girarà en contra més d'hora que tard.

Temps al temps.

És sorprenent la regressió que ha fet l'Espanya del PPSOEC's... cap als tòpics més grisos. Semblen una caricatura d'ells mateixos .

És per això que he escollit aquest títol per a la peça «En Mesón Felipe, quien no paga... cobra!»

Som súbdits d'un rei i d'una reina?

Som una propietat? Tenen dret a castigar-nos quan i com vulguin?

Aquest era aquell a qui tant van «preparar»?

Preparar per a què? Per a estovar-nos a cops de bastó?

Au vaaa!



# NORA ANCAROLA

Buenos Aires, 1955

## Urna d'or 2018

Pa d'or

48 x 45 x 37 cm

La tècnica mil·lenària del pa d'or s'utilitza des dels seus orígens per reforçar la imatge realitzada en un material noble, normalment porós i perdurable. L'or dona al material primer un valor afegit de permanència i immaterialitat.

Aquesta urna electoral d'algun tipus de polietilè, és el material menys idoni per a ser daurat amb mitjans tradicionals, no és absorbent, no és porós, no té llinatge... daurat que sobre aquesta matèria ha esdevingut fràgil al frec, a la manipulació i al tràfec, i això la transformarà en un objecte on cada pas deixarà rastre.

Malgrat això aquesta urna és un tresor, un element que conté tota la significació a la qual com a demòcrates no volem ni podem renunciar. És noble per defecte.

La meva Urna d'or també té l'entrada obstruïda,

ferida, fins que un dia —no llunyà— les tanques siguin portes obertes a la nostra expressió més genuïna: hem votat.

## Nota

L'1 d'octubre de 1936, Francisco Franco és nomenat cap de l'estat i forma govern a Burgos. En el seu discurs deixa clar el que serà el seu mandat autoritari i sense contemplacions democràtiques. Es declara feixista però no exclusivament.

L'1 d'octubre de 2017, 81 anys després, l'ombra del caudillo planeja en les violentes càrregues policials que volen impedir el referèndum democràtic a Catalunya.

Aquests fets deixen en evidència que les arrels més profundes del franquisme més ranci no han evolucionat i es mantenen actives dins un sistema que no ha condemnat mai els horrors del règim i s'emmascara en una democràcia fal·laç, cada vegada més difícil de sostenir des dels paràmetres de justícia i llibertats bàsiques.





# MIQUEL ARNAUDIÈS

Ceret, 1942

## **A la Muriel**

**Gener 2018**

Tècnica mixta

195 x 130 x 17 cm

**1 d'octubre de 2017**

**Català llengua materna.  
Llengua de cada dia, la de  
casa, la del carrer.  
Català llengua dominant.  
Més tard, la llengua farà consciència:  
Catalunya és una nació.  
Al dia d'avui, per existir, s'ha de  
tenir el poder d'un estat.  
És el missatge del passat 1 d'octubre.**

***A la Muriel* és la creació d'una  
resistència personal. Gens inútil.  
Les llibertats individuals són les  
garanties de l'emancipació d'un poble.**

**Visca la República Catalana!**

lli  
Ja no és un somni



A la Muriel \* Coret Miquel  
\* Gener de 2018 \* Armandis

# QUIM DOMENE

Olot, 1948

## Retrats

### Gener 2018

Fotografies i objectes  
48 x 45 x 78 cm

### Pilotes fora ! (En tres temps)

El 8 de febrer de 1976 —durant la transició espanyola— el periodista gironí Just Manuel Casero va perdre la visió de l'ull esquerre, a conseqüència de l'impacte d'un projectil disparat per la Policia Nacional d'Espanya. Va succeir en el marc de les manifestacions convocades per l'Assemblea de Catalunya a Barcelona, en què es demanava democràcia —després de la mort del dictador— i en el marc de la campanya «Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia!». El 14 de novembre de 2012, la barcelonina Ester Quintana que participava en la manifestació con-

vocada pels sindicats a Barcelona i en el marc de la vaga general d'aquell dia, va perdre la visió d'un ull per l'impacte d'una pilota de goma disparada pels Mossos d'Esquadra.

L'abril de 2014 el Parlament de Catalunya va il·legalitzar les pilotes de goma i va prohibir expressament el seu ús per part de la policia catalana.

El dia 1 d'octubre de 2017, durant la celebració del referèndum d'autodeterminació a Barcelona, Roger Español va perdre la visió d'un ull, a conseqüència de l'impacte d'una bala de goma disparada per la policia espanyola.

El 3 d'octubre de 2017, el rei d'Espanya, Felip VI, en un discurs a la televisió va avalar l'ús de la violència per part de la policia espanyola durant la celebració del referèndum a Catalunya.





# JOAN FONTCUBERTA

Barcelona, 1955

## Factum/Fictum

Març 2018

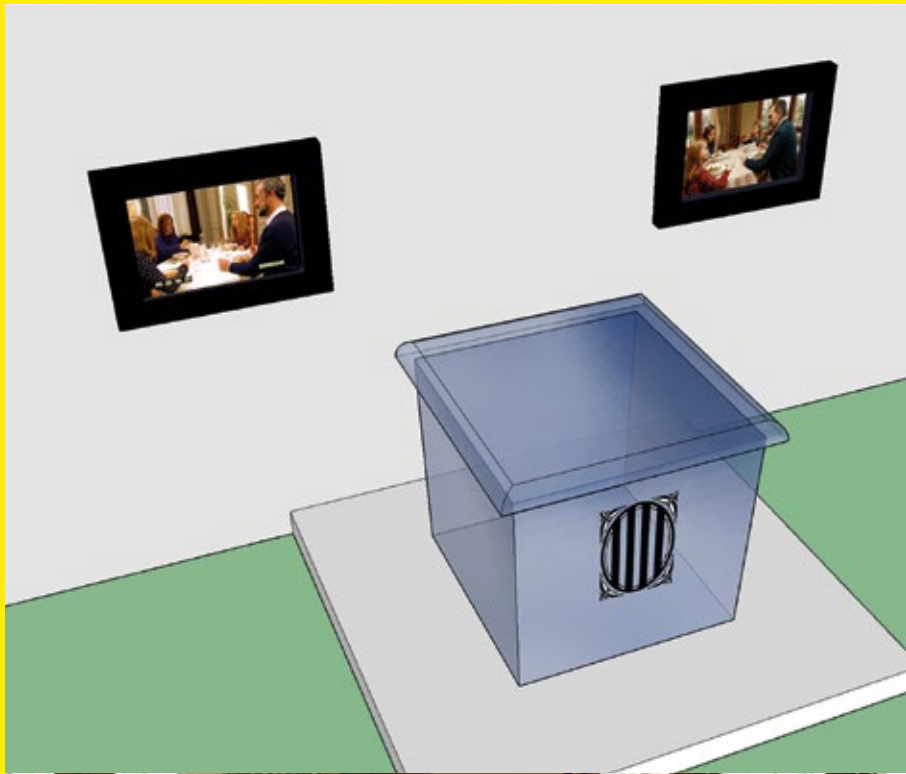
Instal·lació vídeo

Després de la brutal repressió del referèndum de l'1 d'octubre Felip de Borbó va pronunciar un discurs que molts analistes van interpretar en la clau freudiana d'«assassinar el pare»: desempallegar-se de l'ombra del seu pare i mentor que s'havia entronitzat institucionalment quan va rebutjar l'intent de cop d'estat del 23-F. Però si l'actitud de Joan Carles va ser elogiada de forma unànime com una ferma defensa de la democràcia, la maldestra actuació del fill va ser molt criticada a Catalunya i als àmbits internacionals.

Per polir-ne la imatge, la cadena pública TVE va aprofitar l'avinentsa del 50è aniversari del rei per dedicar un capítol monogràfic del programa *Informe Semanal* (emès el 28 de gener de 2018) a defensar aquella actuació. Per apropar la figura del

monarca als espectadors i presentar-la de forma més «humana», el reportatge incorporava seqüències de la vida quotidiana de la família reial. Es feia constar que aquestes imatges havien estat facilitades per la mateixa *Casa Real* i no enregistrades pels professionals del programa. El programa d'humor *Polònia* de TV3 va fer la rèplica d'una de les escenes, en la qual els pares i les filles conversen asseguts a la taula del menjador.

La comparació de les dues versions, l'original i la paròdia, permet identificar fins a quin punt la realitat i la ficció es confonen. Al fals documental les accions volen semblar naturals, com copsades per una càmera oculta, però el resultat és una posada en escena de personatges encartonats que segueixen un guió artificios. A la versió satírica la impostura no es dissimula i permet exagerar veritats afilades que l'humor fa més passables. Ho deia Picasso: l'art és una mentida que revela la veritat.



# GABRIEL

Badalona, 1954

**Cogi qui potest nescit mori**  
**Qui pot ser obligat no sap morir**  
Sèneca, Hèrcules, Frens 426  
Gener 2018

Plom i cendra  
50 x 47 x 40 cm

Quan hom demanda a l'art una resposta, un signe, un gest d'admissió sobre algun problema estructural de la societat on neix, cal suposar que aquesta societat sent l'impuls o la necessitat d'interrogar l'art per tal d'obtenir signes, emblemes, categories morfovisuals, que continguin no pas una lineal descriptibilitat pedagògica de l'assumpte, o la visualització d'un determinat estatus de suficiència moral susceptible d'instrumentalitzar-se com a prova factual de superioritat ètica, no pas això, car tot això pot difondre's, obtenir-se i desplegar-se amb prou efectivitat mitjançant molts altres recursos de sensibilització i informació. Cal suposar doncs que finalment hom pretén obtenir en l'art, com sempre ha estat, un nivell de resolució sensible que contingui la imprescindible dimensió poètica sobre la qual es basteix la justificació de la cohesió en el volgut termini del comú. Car finalment la història només és ressuscitable en el sensible mitjançant les obres artístiques que contenen i preserven l'esperit epocal. Dit això, em plau la servitud que comporta respondre aquesta demanda de justícia. Respondre, tot activant el pensament poètic de l'art al servei d'una poètica de la justícia. En puritat, existeix justícia sense pensament poètic? És possible la fundació d'un *topos*, sense la dement revelació de l'*utopos*? La cultura porosament sensorialista del vertigen cinètic de les imatges que ens amara, ha desplaçat la icona entesa com a rostre del mite, la icona que en estat d'estaticitat conté tota la voluptuositat de totes les veus i remors oraculars. No sé si és un perill. Ho seria, si la voràgine d'induccions, justificacions i coaccions contingents rompes definitivament la corda de l'herència, la memòria del somni de l'origen. Car tot edifici d'interpel·lació del món reposa en un somni original, en una absolució ideal primitiva. Com en l'art, del somni, a la *hilé*, del vapor de la idea, al *factum* que irromp amb el seu pes en la *fsis*.

Per això crec en la imprescindible del signe executat en la forma, i en la pertinença de fabricar signes que s'expliquen mitjançant la forma, car la forma és allò que singularitza i diferencia una entitat, un corpus, un pensament, una emoció, un esdeveniment, de l'espessor informe indiferenciada. Quelcom és, si és únic.

Voldria que la veu poètica de l'art, de timbre ucrònic, m'acompanyés en el dolor de la injustícia, i acompanyés el dolor dels que es dolen per la mateixa causa.

Perquè és fonamentalment injust que algú altre impedeixi que siguis, impedeixi que et projectis en el temps, impedeixi que encalcis i abracis la màxima instauració possible de la potència atorgada.

M'agrada pensar que una llengua és el so d'un *topos*. Una dilatada i remota interpel·lació entre consciència i paisatge produeix els sons que pertanyen als fragments i els successos del lloc. M'agrada pensar que la legitimitat existencial de qualsevol llengua no és només cultural, sinó quasi, o també, natural. La destrucció de les cultures és una destrucció d'allò natural i, per tant, una destrucció de l'origen, de l'origen del qual emana l'esdevenidor.

He fet una urna de plom que conté cendra. La cendra de la llibertat. Cap home ho és sense llibertat. Tan terrible és l'acció d'occir la llibertat. La cendra fertilitza la terra.

Em permeto transcriure un fragment del text de la meva autoria, que ara fa 28 anys va ser publicat al llibre, *Catalunyes: cent intel·lectuals i la qüestió nacional* (Editorial Acta Fundació per a les idees i les arts. Barcelona, 9/1990).

«La idea d'independència prové d'un sentiment de dependència: sense aquest, el primer concepte no s'origina. El debat en últim terme es presentarà pivotant entre l'assimilació i la sobirania quan la fatiga que provoca la indefinició condueix a una redefinició de relacions oberta i concloent. L'autodeterminació serà l'instrument de legitimació en el marc de l'Europa dels pobles, superat l'estat arcaic i monocèfal, farcit de tabús ominosos i atàvics.»

No és un inici, és un estat.

No és un indicati d'un inici, és un estat.





# FRANCESCA LLOPIS

Barcelona, 1956

## **Una barbaritat 2018.**

Tècnica mixta.

160 x 100 x 40 cm

Vaig viure l'1 d'Octubre amb molta il·lusió i molta pena, també amb molta energia positiva i també por. Va ser un dia que no oblidaré mai a la vida, ja que representava el referèndum que tants anys havíem cercat, encara que sabíem que el «gobierno español» no l'acceptaria de cap manera.

Crec en la democràcia, encara que després de l'1-O s'ha fet palpable la distància que el «gobierno español» ha retrocedit, quasi arribant a ser considerat com una dictadura. Tenim presos polítics i exiliats que no poden tornar, a no ser que estiguin

disposats a entrar a la presó per un temps il·limitat. Hem entrat a l'espai del desconegut i no sé com en sortirem.

Una barbaritat concebuda a partir del fet positiu de votar, de la vitalitat valenta que vam viure i la creativitat que es va desenvolupar durant tot el dia del referèndum, amb molt d'humor i molt sentiment.

El color és una representació de tot això que brolla de dins de l'urna amb uns fils que ens fan pensar en l'exuberància i també en les xarxes, també la lleugeresa amb què tot es va resoldre per poder votar.

El paper atrapat és un missatge, potser no tan positiu per com està situat mig dins mig fora, però que inevitablement ens remet als papers dels vots, que uns es van poder comptar i d'altres no.



# ENRIC PLADEVALL

Vic, 1951

## In Memoriam 1 octubre 2017 2018

Tècnica mixta  
88 x 45 x 62 cm

És el meu homenatge a l'1 d'octubre de 2017, l'acció política més important que ha realitzat el poble català, des del final de la guerra civil, en defensa de la seva llibertat i plena sobirania. Per primera vegada, més de dos milions de catalans s'aixequen per desobeir l'estat exercint un dret democràtic inapel·lable, les urnes. La seva resposta va ser... «¡A por ellos!», la violència més brutal inimaginable contra un poble indefens i pacífic. Mai ho oblidarem!

L'1-O el poble català va votar per la República, i el 21-D ho va corroborar. Davant d'això, l'estat només ha respost amb el cop d'estat del 155. Repressió, presó, exili, censura, ens tenen intervingudes les finances, ens volen controlar l'escola, la cultura, TV3... I tot en nom de la «Sacrosanta Unidad de España», la «Unidad de destino en lo Universal», el «Imperio de la Ley» i la Santa Inquisició.

Espanya no parará en l'intent de genocidi en el qual fa més de tres segles que treballa. Però no ho aconseguiran, l'1-O és el far que ens il·lumina.

Volem ser un país normal d'homes lliures al món.  
Visca la Republica Catalana.



**Falç** 2014-2015, ferro i fusta, 17 x 7,10 x 0,8 m  
Fundació l'Olivar (Ventalló)



# MONTSE VENDRELL

París, 1959

## **Groc de cadmi intens**

**Febrer 2018**

Tècnica mixta (urna, llum LED, planxa  
de policarbonat cel·lulari i cartró ploma)

48 x 45 x 50 cm

**El significat d'un color**

**Es repeteix a la Història**

**Mateix rerefons**

**Mateixos sentiments**

**Groc de Cadmi**

**CMYK 0-3,92-100-0**

**Silenciós o arrauxat**

**Ranunculus arvensis**

**No és la Gualda**

**Reseda luteola**

**CIELAB H85°-C95-L80**

**És l'or de la meva identitat**

**—Presos!**

**També soc vosaltres**

**Si pugués treure-us**

**D'allà on sou...**

**Ràbia, «raivo» en finès**

**On talaren els arbres sagrats**

**Per situar en el seu lloc**

**Els altars cristians.**

**Aquí, on no s'ens respecta**

**Què esperen que sentim?**

**RGB 255-245-0**

**Un groc intens ben endins**



01102017155



## TEXTOS

### **CARLES PUIGDEMONT**

130è president de la Generalitat de Catalunya

### **ESTEVE SABENCH I FINA DURAN**

Comissaris de l'exposició

## **URNES 1-0**

### **HERVÉ PI**

Coordinador del Comitè de Solidaritat Catalana. Catalunya Nord

## **LA GENERALITAT HISTÒRICA, LA GENERALITAT REPUBLICANA, LA GENERALITAT AUTONÒMICA**

### **JOAN BECAT**

Professor emèrit de la Universitat de Perpinyà, membre de l'Institut d'Estudis Catalans

## **LES HISTÒRIES (ENCARA PENDENTS) DE LA HISTÒRIA DE L'1-0**

### **XAVIER ANTICH**

Filòsof, professor de la Universitat de Girona

## **A CONTRALLUM**

### **VICENT PARTAL**

Periodista i director de VilaWeb

## **L'ART COM A TRINXERA. L'ART COM A COMPROMÍS**

### **JOAN M. MINGUET BATLLORI**

Professor d'art contemporani de la Universitat Autònoma de Barcelona

## **BON COP DE VOT**

### **VICENÇ ALTAIÓ**

Poeta, assagista i traficant d'idees

## **ELS TRES MESOS QUE VAN CANVIAR CATALUNYA, I ESPANYA!**

### **JORDI BARTOLI**

Periodista i fotògraf

## **Indesinenter (lletra d'urgència sota excepció)**

### **DAVID FERNÁNDEZ**

Periodista i activista social

## EXPOSICIÓ

Organització i producció  
**Comitè de solidaritat catalana.**  
**Catalunya Nord. Hervé Pi**

Comissariat  
**Esteve Sabench, Fina Duran**

Direcció i disseny de muntatge  
**Jordi Tolosa**

urnes.cat  
info@urnes.cat



**República Catalana**  
Govern

## CATÀLEG

Edició  
**Cinta Massip**

Disseny  
**David Torrents**

Fotografies de les obres  
**Robin Townsend**

Traduccions  
**Nathalie Bittoun-Debruyne (poema V. Altaire)**  
**Marie Costa**  
**Sectorial Traductors. Assembla**  
**Nacional Catalana (ANC)**

Correccions:  
**Agnès Scicluna**  
**Dolors Serra**  
**Daniel Cunat**  
**Guillem Dalmau**

Tractament de les imatges  
**Xavi Parejo**

Edita  
**Comitè de solidaritat catalana.**  
**Catalunya Nord**

Impressió  
**vanguard gràfic sa**

Distribució  
**Rafael Dalmau Editor**

Tipografies  
**Alternate Gothic Std,**  
**Founders Grotesk**

Paper  
**Fedrigoni X-PER 140 g**

Agraïments  
**Aquest projecte ha estat possible**  
**gràcies a la col·laboració desinteressada d'autors,**  
**artistes, dissenyadors,**  
**fotògrafs, traductors, empreses**  
**i tots els professionals que han posat**  
**els seus coneixements i treball per**  
**aconseguir tirar-lo endavant.**

**El catàleg ha estat possible gràcies a**  
**aportacions particulars, desinteressades.**  
**«Tothom pot ajudar»**

Amb la col·laboració de  
**Fundació Vilacasa**  
**Galeria Odile Oms, Ceret**

ISBN: 978 2 9564276 1 2

© Dels textos i de les imatges, els seus autors  
© Comitè de solidaritat catalana.  
Catalunya Nord  
© Adagp, Paris 2018

**EL**

**LLIBRE**

**GROC**